

MIJMERING

Bossche Bol

‘Het eten van een tompoes in gezelschap kan tot gênante taferelen leiden’, schreef columnist Frits Abrahams onlangs in de NRC. Hij bleek niet de enige die daar ooit een column aan had gewijd, Abrahams wist te melden dat Nico Scheepmaker (1930-1990) vijftig jaar geleden in de Volkskrant ‘zulks’ al eens op de korrel had genomen. Culinaire journaliste Janneke Vreugdenhil noemt de tompoes in het onlangs uitgekomen boek *Nederland – een objectief zelfportret in 51 voorwerpen*. Alle drie deden een poging om met schone handen een tompoes te eten. De oplossing ligt voor de hand: maak de onderkant los van de bovenkant en eet beide helften apart, verdeel de vulling bij voorkeur over de onderhelft.

In tegenstelling tot de tompoes laat de Bossche bol zich er niet zo gemakkelijk onder krijgen. Een memorabel duel met een Bossche Bol speelde zich enige jaren geleden af in een chique villa in de buurt van Den Bosch. Tegenstander was de met Bossche Bollen onbekende Italiaans/Amerikaanse componist Gian Carlo Menotti. Toen ik in beeld kwam was de bejaarde musicus, moe van vlucht en treinreis, net door de vrouw des huizes geïnstalleerd naast de gezellig snorrende openhaard. Op zijn schoot een bordje met een Bossche Bol, een vorkje en een servetje. Aan mij de eer om hem te interviewen.

Niet doen, een interview houden met iemand die een Bossche Bol zit te eten, er komt geen zinnig woord meer uit. De arme Menotti stootte met groot enthousiasme z’n vork in de bol en zat meteen van onder tot boven onder de slagroom. De revers van zijn donkerblauwe jasje, zijn roze zijden overhemd en de sofa waarop hij zat zagen eruit alsof hij zojuist een sneeuwballengevecht had gehouden. Of hij blij was in Nederland te zijn. ‘Ja’, heel blij’, piepte Menotti hulpeloos, de slagroom uit zijn wenkbrauw plukkend.

G.C. Menotti: voor eeuwig B.B. Menotti.

Marjolijn Sengers, 8 november 2015